

La mare dels ous

JORDI DALMAU I AUSÀS

“Compreu, compreu, que el món s’acaba”, sembla que la societat ens vulgui fer creure. Cal estar al dia i no mirar prim a l’hora d’adquirir més i més productes de... consum, és clar (n’hi ha d’alguna altra mena?). Tant si ens agrada com si no, tots caiem immersos en aquesta roda utilitarista. Uns més i altres menys. Hi ha graus de consumisme, d’acord, però el cas és que afecta tothom. El mercat ens ofereix, de manera subtil o bé descarada, una infinitat de possibilitats de gastar-nos les virolles. Hi ha tant per comprar! Ens falten tantes coses! Però toquem de peus a terra. Sovint podríem viure sense moltes de les foteses que hem anat amuntegant al nostre voltant i que ens semblen imprescindibles. El que passa és que tendim a valorar-nos més pel que tenim que no pas pel que som. De fet, penso que no valorem correctament les nostres necessitats reals. No sabem trobar el sentit de les coses i ho amaguem omplint-nos d’objectes i comoditats. La comoditat, precisament, també ens fa caure en un parany: el de creure’ns que a més comoditat la nostra qualitat de vida augmenta. En realitat no és sempre així. En nom

d’una vida més còmoda ho comprem tot embolcallat i tornat a embolcallar, tot d’un sol ús, tot llançable perquè no ens clagui buscar recanvis o haver d’aprofitar res. Això és comoditat o bé inconsciència? Resulta còmode malbaratar els recursos i les matèries primeres que s’utilitzen per a produir els nostres estimats béns de consum? Tenim la

tant gastar, tant malbaratar, tanta ruqueria no pot ser bona, i menys quan ens omple de residus fins a l’ofec. Els abocadors no són pas la millor solució per a desfer-nos de les nostres deixalles perquè tenen un creixement il·limitat i perquè acumulen tones i tones de productes que podrien ser reutilitzats o reciclats. En el cada cop més important te-

collida selectiva d’escombraries, anar a comprar amb el cistell i la bossa del pa, donar altres usos als estris que han perdut la seva funció originària, etc. Cal reciclar i cal reutilitzar, però també cal reduir el consum. Per què tants fulls de paper sense acabar d’aprofitar? Per què tants electrodomèstics que no fan sinó crear pols? La llista seria llarguíssima. És el que s’anomena la *lleï de les tres erres: reduir, reutilitzar i reciclar*. I és que ja podem reciclar i reutilitzar, que si no reduïm el desmesurat consum que tots, d’una manera o altra, vivim, poca cosa farem. Imaginem-nos per un moment tota la població mundial consumint al mateix ritme que nosaltres, els dels països anomenats desenvolupats. Llavors sí que em sembla que aquest planeta petaria. A la fi, però, això dels abocadors potser acabaria tenint alguna utilitat. D’aquí molts segles, les tones de deixalles orgàniques que dia rera dia amunteguem, es transformaran en jaciments de petroli d’origen antròpic i la humanitat tindrà una nova font energètica al seu abast.

(Sort n’hi ha que som racionals i ho tenim tot previst).

**“Tant comprar, tant gastar,
tant malbaratar, tanta
ruqueria no pot ser bona”**

butxaca foradada i no fem res per a sargir-la. I no és pas que els diners siguin dolents, no. Només cal saber-los fer anar. Aquest ritme de consum frenètic ho despersonalitza tot i ens aboca a la insatisfacció. No tenim una cosa que ja en volem un altra. No deus que potser tenim alguna ànsia interior que ens empeny a desitjar més que no pas a assaborir? Per alguna raó deu ser.

Sigui com sigui, tant comprar,

ma de les escombraries, els humans l’hem vessada. Mentre la resta d’éssers vius aconseguen d’aprofitar la matèria infinites vegades, nosaltres, amb tota la nostra tecnologia ens dediquem a amuntegar tones i tones de deixalles resultants del nostre desmesurat consum. Amb tot, tenim l’oportunitat de canviar aquesta tendència, si més no, a escala personal que, ben mirat, prou gran és, contenidors per a la re-